

Hành lý đi Chicago

Grekk Gyllpay toát mồ hôi vì căng thẳng thần kinh. Hắn như thấy rõ chiếc vali đang thu hút sự chú ý. Cách đây năm phút, sếp đã giao nó cho hắn với ánh mắt nhiều ngụ ý. Trong khi ra sân bay bằng taxi, hắn tự hỏi ko biết tay tài xế có chú ý tới món hành lý của ông khách nhãn nhó này ko: ít nhất trong đso cũng chứa tới 1kg heroin nguyên chất. Lần đầu tiên, hắn được giao một việc quan trọng như vậy. Hắn lo sợ mọi chuyện sẽ đổ bể trước khi kịp đến sân bay. Tuy nhiên, tay tài xế chẳng có vẻ gì để ý đến chiếc vali, chỉ vô tư huýt sáo liên tục. Thậm chí khi đến nơi, dù Grekk đã cho thêm tiền boa, anh ta cũng chẳng thèm kéo hộ vali ra khỏi xe.

Grekk do dự tiến đến quầy vé, hỏi thăm tin tức về chuyến bay đi Chicago. Khi giao chieecs vali để chuyển vào khoang hành lý, mồ hôi lạnh toát ra dọc sống lưng hắn. Giao heroin cho người ngoài là rất nguy hiểm, nhưng nếu giữ bên mình còn nguy hiểm hơn. Nếu cứ cầm khur khur chiếc vali, sẽ gây sự tò mò cho nhân viên và hành khách trên máy bay. Vì vậy, cuối cùng Grekk quyết định gửi vào khoang hành lý. Khi đã yên vị trong phòng chờ, hắn lấy thuốc lá ra hút, tay run run bật lửa.

Từ trước tới giờ, người ta chỉ giao cho hắn toàn những việc vặt. Vì vậy, sáng nay, hắn vô cùng ngạc nhiên khi đích thân sếp gọi điện cho hắn. Ông ta trịnh

trọng mời thuốc lá, rồi thông báo là đã quyết định giao cho hắn một nhiệm vụ đặc biệt. Tuy nhiên, công việc ko có gì là phức tạp: hắn chỉ chuyển một chiếc vali đựng heroin đến Chicago rồi quay về báo cáo lại. Khi biết được số tiền thưởng cho phi vụ này, hắn thấy chóng cả mặt. Nếu mọi việc suôn sẻ, từ nay hắn sẽ làm công việc này dài dài, sẽ nhận được rất nhiều tiền, rồi hắn sẽ mua được xe hơi đời mới. Kể một thời ăn cắp xe hơi và móc túi đưa mình vào những giấc mơ ngọt ngào...

Bất chợt, những suy nghĩ của hắn bị chặn đứng lạ bởi tiếng sập cửa ầm ỉ. Một tốp đàn ông, lẫn trong đó có mấy người mặc sắc phục của cảnh sát, bước vào. Thần kinh Grek như muốn đứt. Cũng may vì quá sợ hãi nên hai chân hắn cứ dính chặt xuống sàn nhà, chỉ làm rơi điều thuốc. Phải công nhận là thằng bạn có lý khi nhận xét hắn là một kẻ nhát gan. Nhưng tốp người kia đã đi về phía khu dành cho Vip. Có hai người khoác áo da sẫm màu, may rất cầu kỳ.

- Có chuyện gì vậy? Grek hỏi một cô tiếp viên, sau khi đã "phục hồi" được khả năng phát âm.

- Có vị quan chức cao cấp của quốc gia Mỹ latinh nào đó. Hôm qua các báo đều đưa tin về ông ta. Tối qua, tổng thống tiếp ông ấy ở Nhà trắng, bây giờ ông ấy đi Chicago. Có thể người ta sẽ cho ông đi chuyên cơ...

Grek thở phào nhẹ nhõm. Khi quay về, hắn phải nhớ kể lại chuyện rắc rối này có sếp nghe, có thể số tiền thưởng sẽ tăng lên chút đỉnh.

Sắp tới giờ khởi hành. Người đầu tiên bước lên cầu thang là vị quan chức cấp nọ. Để cửa máy bay, ông ta còn quay lại vẫy vẫy đám phóng viên bên dưới. Máy quay phim kêu sè sè. Rồi đám phóng viên cũng tản đi. Mỗi lúc này, cảnh sát mới cho số hành khách còn lại lên máy bay. Từ chỗ của mình, Grek ko trông thấy vị quan chức, nhưng chắc ông ta sẽ ngồi đầu phía trước. Hắn liếc nhìn đồng hồ. Đã quá giờ cất cánh 9 phút. Đáng lẽ giờ này

máy bay đã phải ở trên cao. Grek lại cảm thấy lo sợ. Nếu ko vì người đàn ông quan trọng kia, một phần công việc đã ổn thoả. Hắn lo âu nhìn ra ngoài cửa sổ. Một nhóm cảnh sát đang chạy lại phía máy bay. Grek cảm thấy bồn loạn: chắc họ đi tìm hắn. Chỉ một loáng nữa thôi, họ sẽ vào trong máy bay, sẽ lôi chiếc vali đựng heroin của hắn ra. Hắn như cảm thấy hơi lạnh của chiếc còng số 8.

Đúng là tốp cảnh sát đã vào khoang, đi dọc theo hành lang đến cabin. Sau đó ít phút, một trong các cô tiếp viên bước ra. Với nụ cười chuyên nghiệp, tuy có hơi bị méo một chút, cô thông báo:

- Thưa các quý bà, quý ông, chúng tôi rất lấy làm tiếc phải thông báo rằng chuyến bay này bị tạm hoãn.

- Đáng ra phải bay lâu rồi - Người đàn ông ngồi cạnh Grak làu bàu- ít ra họ cũng phải nói vì sao chứ!

- Xin các vị hãy bình tĩnh, chúng tôi vừa nhận được một lá thư nặc danh báo tin trong máy bay có bom hẹn giờ - Một cảnh sát đến bên cô tiếp viên giải thích - Cũng có thể đây chỉ là chuyện đùa, nhưng để đề phòng, chúng tôi buộc phải kiểm tra lại toàn bộ hành lý.

"Bình tĩnh, phải cố bình tĩnh. Họ tìm bom chứ ko phải heroin"- Grek nhủ thầm và vội bước ra khỏi máy bay. Hắn nhìn thấy tốp công nhân trong bộ áo liền quần màu da cam đang chuyển hành lý trở lại khu phòng chờ để kiểm tra. Grek nhắm tịt trong chớp nhoáng: nếu hắn chuồn đi, coi như cả heroin, cả tiền thưởng, cả chính bản thân hắn sẽ chấm hết. Hắn có thể hình dung ra nếu báo cáo lại với sếp là do yếu thần kinh, hắn đã để lộ chiếc vali chứa heroin thì chuyện gì sẽ xảy ra. Thậm chí, sếp còn nghi rằng chính hắn đã giao nó cho cảnh sát. Còn nếu ở lại đây, hắn sẽ bị bắt. Người ta sẽ truy ra chủ của chiếc vali. Chỉ còn lại một lối thoát duy nhất: bằng mọi giá, phải lấy được chiếc vali rồi chuồn ngay. Nếu thành công ít ra hắn cũng tạo được ấn

tượng tốt đẹp cho sếp. Ông ta sẽ đánh giá cao sự tháo vát và phản ứng mau lẹ của hắn.

Ra về lo lắng vì quả bom sắp nổ, Grek hỏi quầy thông tin là hành lý được tái kiểm tra ở đâu.

- Ông đừng sợ - Cô trực quầy động viên - Hành lý được chuyển vào gian dành cho phi công ở tận cuối hành lang kia. Chắc chỉ là báo động giả. Chúng tôi quen với chuyện này lắm rồi...

Grek đi đến trước cánh cửa có treo tấm biển : "Cấm người lạ mặt" xoay nắm đấm cửa rồi bước vào, cẩn thận quan sát chung quanh. Chẳng ai để ý đến hắn. Không thấy có bóng dáng của cảnh sát, chỉ có hai nhân viên sân bay. Một người ngay sau đó đi ra ngoài. Chiếc vali của hắn nằm lấp ló giữa một cái xác da và một vali làm bằng da cá sấu lớn. Grek bước đến bên người nhân viên còn lại, lấy giọng tự tin hỏi:

- Tại sao đại úy Shpallman không có ở đây?

Nhân viên này chỉ nhún vai.

- Đi tìm ông ta ngay lập tức! Phải có người của chúng tôi luôn túc trực ở đây! Đại úy Shpallman trông cao to, tóc nâu nhạt ấy!

Người đàn ông miễn cưỡng đi ra. Cho tới lúc anh ta hiểu ra rằng chẳng hề có đại úy Shpallman nào cả, ít nhất cũng mất 5 phút, Grek giật vội chiếc vali rồi thoát ra ngoài. Hắn gặp ngay một taxi đang đậu trước cửa lớn, lao lên xe và hít một hơi thật sâu.

10 phút sau, hắn xuống xe trước công biệt thự, bấm chuông ba lần. Một tên cao to hiện ra:

- Có chuyện gì vậy, Grek? - Tên này hỏi giọng thô lỗ - Về rồi à?

- Sếp đâu? Tao cần giao cho ông ta cái này - Grek chỉ vào vali.

- Để tao đưa cho ông ấy cũng được! - Tên này gầm gừ rồi giật phắt chiếc vali từ tay Grek - Còn mày, biến đi! Sếp đang chờ một cuộc gặp quan trọng

đẩy.

Grek do dự định phản đối, song cánh cửa đã đóng sập trước mũi hắn.

Xung quanh chiếc bàn gỗ quý đặt giữa phòngn khách sang trọng trong ngôi biệt thự, 5 người đàn ông đang ngồi bàn luận về vị quan chức Mỹ Latin, người mà chỉ ít phút nữa sẽ gián tiếp mang lạ cho bọn họ một khoản tiền lớn. Lúc này, người đàn ông vừa nói chuyện với Grek bước vào. Nhưng vì ko ai để ý đến hắn, hắn đặt chiếc vali ở góc nhà rồi lặng lẽ đi ra.

- Tên mang bom lên máy bay là người như thế nào? Gã đàn ông lớn tuổi nhất trong bọn hỏi.

- Hắn tên Grek Gyllpay gì đó. Hắn ta tưởgn đang chuyển heroin và sẽ được thưởng to. Nếu tôi ko nhầm, đây chính là lúc quả bom phát nổ - Tên ngồi cạnh gã lớn tuổi vừa trả lời, vừa đưa mắt nhìn đồng hồ.

Đúng khoảnh khắc này, một tiếng nổ inh tai vang lên, làm rung chuyển cả mặt đất. Khi đám khói và bụi đất đã lắng xuống, cả toà biệt thự chỉ còn là một đồng đồ nát./.

Nguồn: Mít

Được bạn: Thành Viên VNthuquan đưa lên
vào ngày: 27 tháng 12 năm 2003